

Παναγιώτης Μαυροειδής

Πριν δυόμιση μήνες νωρίτερα, γράφαμε τούτο: «Η ρήξη έρχεται ως αναπότρεπτη καταιγίδα (αβέβαιης έκβασης), ακριβώς επειδή η ευρωζώνη και γενικά τα αρπακτικά του κεφαλαίου, δεν μπορούν παρά, σε εποχή κρίσης και ισχνών αγελάδων, να τα θέλουν όλα». ([Να βάλουμε εμείς τον πήχη...](#)). Σε πολλούς είχαν φανεί ως λόγια παρηγοριάς και ακόμη περισσότεροι προτιμήσαμε να κρατούμε μικρά καλάθια, σαν εκείνους που φοβούνται να ερωτευθούν από το φόβο της ματαίωσης.

Να λοιπόν που έγινε σκόνη η περιβόητη πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ «ούτε αμοιβαία καταστροφική ρήξη, ούτε απόλυτη υποταγή». Όσο και αν ο ΣΥΡΙΖΑ πίστευε, ορκιζόταν και διαπραγματευόταν να απαλύνει τις επιπτώσεις των μνημονίων και της πληρωμής του χρέους, **μέσα** στην ευρωζώνη, βρέθηκε να είναι η ίδια πολιτική δύναμη που λούστηκε τα φτυσίματα και τις αλαζονείες γκαϊμπελίσκων τύπου Ντάισελμπλουμ και Σόϊμπλε. Απέναντι σε μια κυβέρνηση σαφώς «φιλοευρωπαϊκή», ορθώθηκε το **πραγματικό και απαίσιο πρόσωπο της ΕΕ του κεφαλαίου** και της ιμπεριαλιστικής επιβολής.

Ο πρωθυπουργός, συχνά-πυκνά επαναλάμβανε τη θεωρία ότι όλα αυτά συμβαίνουν επειδή οι «συντηρητικοί κύκλοι», έχουν απέναντί τους μια «αριστερή κυβέρνηση». Είναι δευτερεύον αυτό το στοιχείο. Ας θυμηθούμε ότι ξήλωσαν νύχτα την ακροδεξιά, υπερ-συντηρητική, απόλυτα και πρόθυμα δοσμένη κυβέρνηση Σαμαρά, για πολύ λιγότερα είναι αλήθεια.... Θα καταλάβουμε ότι το κύριο στοιχείο δεν είναι ο «αριστερούτσικος» χαρακτήρας της ελληνικής κυβέρνησης, αλλά η εγγενής αντιδραστικότητα και αντεργατική φύση της ευρωζώνης και της ΕΕ, που επιτείνεται σε συνθήκες οικονομικής της στασιμότητας και γενικότερης καπιταλιστικής κρίσης.

Είχαμε λοιπόν επιτέλους, έστω από καραμπόλα, μια **επιλογή ρήξης** από μεριάς της κυβέρνησης; Όσο και αν θα το ήθελε σημαντικό μέρος της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, η απάντηση

είναι αρνητική.

Δύο πράγματα, είπε ο Πρωθυπουργός στο διάγγελμά του. Πρώτο, ότι θα γίνει **δημοψήφισμα** με πρόταση απόρριψης της πρότασης των δανειστών. Δεύτερον, ότι η Ελλάδα ζητάει νέα **παράταση** της δανειακής συνθήκης και του αντίστοιχου μνημονιακού προγράμματος.

Ο Γ. Βαρουφάκης, χωρίς τα βάρη της κομματικής ιδιότητας, το διατύπωσε με ειλικρίνεια στις δηλώσεις του, μετά την ταπεινωτική εκδίωξή του από τους δικτατορίσκους της “δημοκρατικής” ΕΕ από το Eurogroup:

«εξηγήσαμε στους εταίρους μας ότι μια συμφωνία σαν αυτή που είχαμε φτάσει κοντά, δεν θα γινόταν δεκτή από την Βουλή, δε θα περνούσε...»

Έχει απόλυτο δίκιο. Μια ματιά αν ρίξει κανείς στην **τελευταία εκδοχή της «ελληνικής πρότασης»**, θα διαπιστώσει ότι πράγματι, η κυβέρνηση είχε σχεδόν δεχτεί τα πάντα από την δικαίως επονομαζόμενη «άθλια πρόταση των δανειστών» (εδώ το κείμενο στα αγγλικά: **GR PROPOSAL**).

Ενδεικτικά σταχυολογούμε:

Στο **ασφαλιστικό** η κυβέρνηση αποδεχόταν μείωση στη συνταξιοδοτική δαπάνη 0,25%-0,5% του ΑΕΠ για το 2015 και 1% για το 2016, πλήρη εξάλειψη των πρόωρων συντάξεων μέχρι το 2022 και συμφωνούσε με την πρόταση των “θεσμών” για σύνταξη στα 67 χρόνια ανεξάρτητα από χρόνια εργασίας ή στα 62 χρόνια με 40 χρόνια εργασίας!

Για το **ΕΚΑΣ** η κυβέρνηση αποδεχόταν τη σταδιακή «αντικατάστασή» του μέχρι το τέλος Δεκεμβρίου 2018, ενώ δεσμευόταν για αύξηση των εισφορών υγείας των συνταξιούχων, δηλαδή για μείωση των συντάξεων.

Για τις **ιδιωτικοποιήσεις** η ελληνική πλευρά δεσμευόταν να ανακοινώσει συγκεκριμένες ημερομηνίες για ΟΛΠ και ΟΛΘ το αργότερο έως το τέλος Οκτωβρίου 2015 και να προχωρήσει τις εκκρεμείς δράσεις που απαιτούνται για τις ιδιωτικοποιήσεις των περιφερειακών αεροδρομίων, της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, της Εγνατίας Οδού, των ΟΛΠ, ΟΛΘ, αλλά και του Ελληνικού.

Όσο για τον **ΕΝΦΙΑ**, η αποδοχή της πρότασης των δανειστών ήταν απόλυτη: Διατήρηση του φόρου και είσπραξη 2,65 δις ετησίως “ανεξάρτητα από τη μείωση των αντικειμενικών αξιών”.

Και όμως η συμφωνία για την οποία ήταν πεισμένη η ελληνική κυβέρνηση δεν ήλθε! Οι «εταίροι» της, θεώρησαν πως θα ήταν ανόητο, έτσι όπως υποχωρεί κατά κράτος η κυβέρνηση, να μην τα πάρουν όλα, εξευτελίζοντάς την μάλιστα πολιτικά. Αλλά και «δεν μπορούσαν» να κάνουν πίσω σε συνθήκες τριγμών της ευρωζώνης που δεν επιτρέπει χαραμάδες.

Αλλά και στο εσωτερικό δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν βιαστεί να συμβουλέψουν τον Τσίπρα, άμεσα ή έμμεσα, να κλείσει την συμφωνία, προσφέροντας το επιχείρημα πως η πιο ουσιαστική «κόκκινη γραμμή» ήταν η **παραμονή της «αριστερής κυβέρνησης»** στη θέση της. Λες και η πολιτική που εφαρμόζεται είναι ...τεχνικό ζήτημα. Με άλλα λόγια, αντικατάσταση της ουσίας μιας αριστερής κυβέρνησης με μια αριστερά που θα ζει και θα πεθαίνει για την κυβέρνηση.

Τα σάρωσε όμως όλα αυτά τα φτηνά και ασυλλόγιστα, η αμείλικτη λογική της πολιτικής διαπάλης, της οποίας το ταξικό βάθος και δυναμική, σε μεγάλο βαθμό υπερβαίνουν τους πολιτικούς φορείς της.

Ο Υπ. Οικονομικών στην ίδια συνέντευξη, κατέληξε στο πολιτικό «δια ταύτα»:

«ελπίζουμε και προσδοκούμε να αλλάξουν στοιχεία της πρότασης των δανειστών, έτσι ώστε, να μπορέσουμε εμείς σαν κυβέρνηση, να αλλάξουμε θέση και να ψηφίσει ΝΑΙ στην πρόταση των θεσμών στο δημοψήφισμα»!

Με όλη την ορμή που παίρνει η αντιπαράθεση, το παραπάνω ακούγεται σαν **τραγικό παιδαριώδες ανέκδοτο**. Ωστόσο αποδίδει την πολιτική ουσία της κυβερνητικής στόχευσης: Από μεριάς της κυβέρνησης ήρθε ένα **μισό, αναγκαστικό, αγχώδες ΟΧΙ, με στόχο όχι τη ρήξη αλλά τη συνέχιση της διαπραγμάτευσης** με την ελπίδα μιας δυνατότητας αποτελεσματικής πολιτικής διαχείρισης μιας συμφωνίας που «να μπορεί να περάσει στον κόσμο». Λίγες ώρες νωρίτερα ο Ν. Παππάς κατήγγειλε «όσους επιδιώκουν να συνδέσουν το όχι στην πρόταση των δανειστών με την αμφισβήτηση της ευρωζώνης και της ΕΕ».

Το μισό αυτό ΟΧΙ, δεν ήρθε από το «γενναίο» Αλέξη Τσίπρα, όπως βιάστηκαν να σημειώσουν οι ΣΥΡΙΖΟφύλακες, αλλά **υπαγορεύτηκε από την ιδιόμορφη, βουβή αλλά υπαρκτή λαϊκή αντίσταση** και διαμαρτυρία στη διαφαινόμενη κυβερνητική προσυπογραφή μιας νέας εργατικής γενοκτονίας. Αυτό «περιποιεί τιμή» στο λαϊκό παράγοντα, που δεν έχει πει την τελευταία λέξη και δεν ξεπλένει τις ευρωυποταγμένες ηγεσίες.

Η **κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ** ήταν και είναι υποχρεωμένη από αυτό τον παράγοντα, να «διαπραγματευτεί». Ναι, μέσα στα όρια, αλλά να «διαπραγματευτεί». Έξω από αυτό δεν έχει καμία απολύτως πολιτική «αξία χρήσης». Η επιδίωξη εφαρμογής από πλευράς της μιας αστικής συστημικής πολιτικής εντός πλαισίου ΕΕ και κεφαλαίου, δεν σημαίνει ταύτιση με τη ΝΔ, ούτε παρέχει ελευθερία κινήσεων. Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, επαίνεσαν τον **κοινωνικό βιασμό** ως θεόσταλτη ευλογία και είχαν προτείνει την «απόλαυσή» του. Ο ΣΥΡΙΖΑ τον κατήγγειλε και στόχευσε στο να πείσει τους βιαστές σε μια σώφρονα συμπεριφορά έναντι των κοινών κινδύνων για βιαστή και θύμα. Οι πρώτοι ξέμπλεξαν ξαπλώνοντας κατ' ευθείαν. Οι δεύτεροι είναι δέσμιοι της προσδοκίας αναίρεσης της μνημονιακής καταίγιδας, αλλά και των τραγικών συνεπειών της αυταπάτης τους.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, σαν την στριμωγμένη γάτα, επιχείρησε να διαφύγει προσωρινά στο μεγαλύτερο δωμάτιο, κερδίζοντας λίγο χρόνο και χώρο. Τα αρπακτικά της ευρωζώνης απάντησαν ΟΧΙ. Τηρώντας τη φυσική τάση που θέλει τους σκύλους να επιτίθενται, ειδικά όταν είναι και οι ίδιοι πεινασμένοι και έχουν το δικό τους εγκλωβισμό...

Η άτεγκτη στάση της ευρωζώνης, δεν είναι προϊόν απερίσκεπτης χρήσης μιας αδιατάρακτης παντοδυναμίας της. Το αντίθετο: υπαγορεύεται από την οικονομική καχεξία, τους εσωτερικούς κλυδωνισμούς, τους πολιτικούς κλυδωνισμούς, ενός αντιδραστικού οικοδομήματος που κάθε άλλο παρά έχει βέβαιο μέλλον. Αποτελεί αδήριτη ανάγκη του, μια επιθετική στρατηγική, ασφυκτικά σχεδιασμένη από τον πυρήνα της ΕΕ, που να υπηρετεί το δίπτυχο **«εργασιακή κινεζοποίηση-ιμπεριαλιστική επιβολή με τσάκισμα κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας».**

Όπως και να έχει, την Κυριακή, εκτός απροόπτου (διότι δίνουν μάχη ματαίωσης τόσο η ΕΕ όσο και εγχώριοι συστημικοί, μαζί και τμήμα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ), θα διεξαχθεί δημοψήφισμα με ερώτημα **«ΝΑΙ ή ΟΧΙ στην πρόταση των δανειστών».**

Μήπως δεν έχουμε δουλειά με αυτό το **μισό ΟΧΙ**, μιας και μέσω αυτού η κυβέρνηση παίζει παιχνίδι σε μια απέλπιδα προσπάθεια να αποσπάσει ένα **έμμεσο ΝΑΙ** στη δική της εκδοχή μνημονιακής συμφωνίας με τους δανειστές και στην παραμονή στην ευρωζώνη; Κάπως έτσι φάνηκε να τοποθετείται αρχικά το **ΚΚΕ**, για να κάνει μια διόρθωση στη συνέχεια (όχι σαφή ως τη στιγμή που γράφεται αυτό το σημείωμα).

Ας πούμε τα πράγματα με όση σαφήνεια απαιτείται: **Είμαστε στο στρατόπεδο του ΟΧΙ, «με τα χίλια».** Ψηφίζουμε **ΟΧΙ**, παλεύουμε για τη νίκη του (που δεν είναι δεδομένη ούτε εύκολη), για τους παρακάτω λόγους:

Πρώτο, διότι αυτή η πολιτική διαδικασία, αντικειμενικά αποτελεί ένα **περιβάλλον ρήξης**, κυοφορεί τη δυνατότητα ρήξης, εμπεριέχοντας την παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα.

Δεύτερο, διότι ένα νικηφόρο ΟΧΙ στην πρόταση της τρόικας, θα αποτελέσει μια λυτρωτική **εκδήλωση μαζικής λαϊκής αυθάδειας** στους αυτοκράτορες της ευρωζώνης, της ΕΕ και της ΕΚΤ.

Τρίτο, διότι μια μάχη με το ΟΧΙ μας φέρνει **απέναντι στους μισητούς μνημονιακούς βρυκόλακες** της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του ΠΟΤΑΜΙΟΥ.

Τέταρτο, διότι το ΟΧΙ στην πρόταση των δανειστών έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο, που δεσμεύει, ισχυροποιεί τη δράση της **επόμενης μέρας, κονταίνει τα πόδια για κάθε προσπάθεια υπογραφής οποιασδήποτε μνημονιακής συμφωνίας.**

- Είναι ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις, που έχει η πρόταση των δανειστών
- Είναι ΟΧΙ στη διατήρηση του ΕΝΦΙΑ, που απαιτούν
- Είναι ΟΧΙ στην ένταση της φοροληστείας μέσω αύξησης εσόδων ΦΠΑ, που επιμένουν
- Είναι ΟΧΙ στην άμεση ή μείωση συντάξεων και μισθών, που θέλουν να επιβάλλουν
- Είναι ΟΧΙ στα πρωτογενή πλεονάσματα, που σημαίνουν διατήρηση του αιματηρού μνημονιακού κεκτημένου
- Είναι ΟΧΙ στην πληρωμή του ληστρικού δημόσιου χρέους
- Είναι όχι στη συνέχιση της ταπεινωτικής επιτροπείας

Πέμπτο, ένα βροντερό ΟΧΙ, με αυτό το συγκεκριμένο πολιτικό περιεχόμενο, εμπεριέχει ένα ταυτόχρονο **δεσμευτικό ΟΧΙ, σε κάθε προσπάθεια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, για υπογραφή συμφωνίας που θα περιέχει τα παραπάνω μέτρα.** Θα αποτελέσει μια ΗΤΤΑ για την κυβερνητική πολιτική, και αυτός ο στόχος από μεριάς της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς πρέπει να τεθεί με σαφήνεια.

Έκτο, ένα αποτέλεσμα υπέρ του ΟΧΙ, θα ψηλώσει αντικειμενικά το μπόι του ρεύματος που προτάσσουν το **ΟΧΙ και ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ**, καθώς, πράγματι, τα αστικά κόμματα, βάζουν εκεί τον πήχη και δεν πρέπει να το φοβηθούμε. Μην έχουμε αμφιβολία ότι θα πολωθούν τα πράγματα, ακριβώς πάνω σε αυτό το ερώτημα.

Έβδομο, διότι η μάχη για το ΟΧΙ και τη νίκη του, είναι μεγάλο **ΝΑΙ στο ρόλο του λαϊκού παράγοντα**, το δικαίωμα των εργαζόμενων τάξεων και των λαών **να καθορίζουν την τύχη τους και το μέλλον τους**, χωρίς επιτροπείες και ιμπεριαλιστικές υπαγορεύσεις,

υπερασπίζοντας τη δημοκρατία και τη λαϊκή κυριαρχία από τη σκοπιά της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Τέλος, το εργατικό λαϊκό “όχι” συνδέεται με το μεγάλο “ναι” **στον άλλο δρόμο** της συνειδητής ρήξης με ΕΕ – ΔΝΤ, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης του μαύρου μετώπου. Η επόμενη μέρα για μας δεν είναι ένας νέος γύρος διαπραγμάτευσης μέσα στην ευρωζώνη όπως αυταπατάται και στοχεύει η κυβέρνηση, αλλά μέρα συνειδητής και σχεδιασμένης ρήξης για τον άλλο αντικαπιταλιστικό δρόμο.

Είναι της μόδας η συζήτηση για τα «αχαρτογράφητα νερά», αλλά και η εποχή της συντριβής της γραμμικής αντίληψης για την εξέλιξη των πραγμάτων. Η ταξική και πολιτική διαπάλη έχει απότομες στροφές και εξάρσεις, διακρίνεται από άλματα και σε αυτά στοχεύουμε.

Τον άλλο δρόμο δεν τον διαλέγεις, αλλά τον περπατάς διανοίγοντάς τον. Με ορθολογική σκέψη και σχεδιασμό, αλλά και πάθος και όνειρο.

ΥΓ1: Πράγματι, το ΟΧΙ είναι παρά όλα αυτά και λίγο μπερδεμένο, αντιφατικό, διφορούμενο. Το “χρώμα” του αποτελεί αντικείμενο διαπάλης. Αλλά ας μην ξεχνιόμαστε: Τι θα σημαίνει άραγε ένα ΝΑΙ;

ΥΓ2: Τελικά το ΚΚΕ κατέληξε σε μια εξαιρετικά αρνητική στάση, προκρίνοντας το άκυρο έναντι του ΟΧΙ στην κάληψη του δημοψηφίσματος. Βλέπε σχετικά σχόλιο σε [άλλη ανάρτηση](#).